

ТРЕТЯ НЕДІЛЯ ПІСЛЯ ТРОЙЦІ

Мт. (6, 22-33)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

Христос серед нас!

Дорогі брати і сестри!

Ісус Христос у сьогоднішній Святій Євангелії навчає нас, що: *«Шукайте ж спершу Царства Божого та правди Його, а все додасться вам»*.

Ісус Христос не забороняє нам турбуватися про земні блага, але на перше місце Господь Бог ставить духовні цінності, тобто Царство Боже.

І чому ж ми повинні дбати про духовні цінності?

Тому, що вони не змінні й ведуть людину до блаженства.

Духовні цінності опреділяють наше місце у вічності. У земному житті духовні цінності мають першорядну перевагу, тому що вони визначають сенс нашого життя.

Наша Свята Церква вчить нас, що Бог це є любов, радість, мир і джерело всякої потіхи.

І тільки та людина, що наближається до Бога, може насолоджуватися правдивою радістю, заспокоєнням та блаженством.

Що Христос робив на землі Своєю властю, те доручив нашій Святій Церкві робити в Ім'я Його.

Коли запитали Ісуса, яка є найбільша заповідь, то Христос відповів, що полюби Господа Бога Твого всім серцем і всією душею, а ближнього свого як самого себе.

Але в церковному житті повстали всякі заборони, відлучення, позбавлення сану, позбавлення Божої благодаті, видумані закони та анафеми, або як сьогодні прийнято вживати термінологію так званої Канонічності.

Коли ми пильно переглянемо Святу Євангелію, з початку до кінця, то ми упевнимо себе, що Ісус Христос зціляв і ніколи не наводив

хворости, Ісус Христос прощав грішникамм і на нікого не накладав якоїсь клятви чи заборони.

«Отче Святий! Збережи їх в Ім'я Твоє, тих, кого Ти дав Мені, щоб вони були єдине, як і Ми. Коли Я був з ними в світі, Я зберігав їх в Ім'я Твоє; тих, яких Ти дав Мені, Я зберіг, і ніхто з них не загинув...» говорить Євангелист Іоан, глава 17, стихи 11-12.

І саме в цьому полягає найбільша духовна сила, найбільша власть Ісуса Христа, що Він усім давав життя й нікого не відкидав до загибелі, всім прощав гріхи і ні на кого накладав заборони.

Сьогодні, під покровом канонічності, керівники про-московських церков та їхні прихильники намагаються позбавити вічного життя побожний український народ, коли видумують, що наша Свята Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату під їхнім присудом та присудом їхніх прибічників позбавлена Божої благодаті, за те, що ми визволились від їхнього панування, за те, що ми любимо свою Рідну Церкву, за те, що ми любимо свій український народ і свою багатострадальну Матір Україну.

Ці так звані «князі церкви» закликають нас до покаяння і полюбити мачуху краще за свою рідну матір, полюбити чужого предстоятеля церкви більше ніж свого рідного Предстоятеля Церкви в Золотоверхому Києві, полюбити чужий народ замість свого рідного, вони хочуть щоб ми потоптали своє рідне і обняли нам немиле та чуже.

Святійший Отець наш Патріарх Київський і всієї Руси України Філарет, підчас святкування свого 45-го ліття хіротонії сказав: *«Те, що ми любимо свій народ не означає, що ми маємо ворогувати з іншими народами. І коли ми хочемо, щоб в Україні була єдина Помісна Церква, то це не означає, що ми виступаємо проти інших Помісних Церков. Ми тільки хочемо, щоб і наш народ, як інші православні народи, мав єдину Помісну Церкву».*

Для чого вона нам потрібна – єдина Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату?

Насамперед вона потрібна для зміцнення української держави. Бо розділене православ'я розриває на частини наше суспільство. А єдина Церква об'єднає все суспільство в одне ціле. Також Єдина

Церква потрібна для того, щоб відроджувати духовність українського народу, а не витратити свої сили у боротьбі між православними. Бо цією боротьбою користаються сили зла, які відвертають людей від істини, від Бога і від Церкви і схиляють їх до грішного життя. Для цього нам потрібна єдина Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату.

Єдина Помісна Церква потрібна нам для того, щоб вона вела нас до вічного життя, вела нас до Царства Небесного.

Земне життя рано чи пізно припиниться, до кожного з нас прийде смерть. Але наша душа безсмертна! І коли ми помremo, душа не перетвориться у небуття. Душа завжди буде існувати, Але як вона буде існувати? Бо є вічне блаженне життя, і є вічне страждальне життя.

І щоб ми не попали у вічність повну страждань, нам потрібна Церква, яка очищає від гріхів, наставляє нас на вірний шлях, веде нас до блаженної вічності.

Наші сили ми повинні витратити на боротьбу із злом, із гріхом, а не на боротьбу між православним.

Нажаль зараз багато хто даремно витрачає сили на оцю боротьбу, а не на боротьбу з власним гріхом.

Єдина Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату закликає нас думати про наше спасіння, навчає нас виконувати заповіді Божі, навчає нас поширювати взаємне братолюб'є і справжній духовний мир.

У досягненні цієї мети ми повинні покладати надію на Бога, не на свій розум, не на свою волю, не на свої сили, а потрібно покладати надію на Бога.

Бог краще знає, як привести до єності українське православ'я, а у нас на це не вистачає розуму, а у Бога досить, бо Він премудрий. Бог влаштує все у світі, Бог засуджує зло і нагороджує добро.

Але, дорогі брати і сестри, покладаючи надію на Бога ми не сміємо бути бездіяльними. Ми повинні робити все, що від нас залежить, для того, щоб побудувати Єдину Помісну Українську Православну Церкву Київського Патріархату. І нехай допоможе нам Господь наш Ісус Христос, бо Він сказав, а слова Його правдиві - Я з

вами у всі дні до кінця віку.

Отже ми будемо шукати спершу Царства Божого та правди Його, а все інше додасться нам. І наша Свята Церква вчить нас про духовне і вічне життя. Ця наука духовної доскональності започаткована ще в Старому Заповіті, а введена й затверджена в Новому Заповіті Самим Господом Ісусом Христом. Багато з цього вчення ми можемо використати для себе й для інших, чи то живих, чи мертвих.

Ця істина дає нам нагоду виконати обов'язок вдячності як у родиннім, так і в народнім відношенні і ми зобов'язані висловити вдячність і любов тим, що вже відійшли від нас. Число наших мучеників за правду, за нашу Святу Українську Православну Церкву, таке велике, що всіх імен ми й не знаємо – митрополитів, єпископів, священників та вірних, і всіх, що віддали життя за нашу Державу, за свою вірність Своїй Рідній Церкві і всьому українському народові.

Нехай же Господь наш Ісус Христос прийме їх усіх, мучеників-героїв наших, у Царство Небесне, бо вони цього заслужили! А ми, що живемо в Богом благословенній країні американській, ставаймо дружньо в лави працівників українського народу, кожний і кожна з нас в міру своїх можливостей і знань!

«Маємо обдарування, дані нам благодаттю, не всі однакові, - каже Святий Апостол Павло, - тому будьмо в роботі не ліниві, духом горючі, Господеві послужливі!»

Будьмо добрими членами нашої Рідної Церкви та Української Нації, бо ми одне тіло, одне серце, одна душа!

Нехай наша праця йде на користь нашої Рідної Церкви і на користь нашої Матері України. Нехай ці дві мети будуть з'єднані в одно, спрямовані на спільну ціль – довершення нашої Незалежності під знаком Хреста і Тризуба!

Нехай линуть наші щирі молитви до Христа-Спасителя, до Його Пресвятої Матері, до всіх Святих землі української, за добробут наших храмів і нашого народу, нашої Соборної, Самостійної Матері-України!

Будьмо, дорогі брати і сестри, в наших молитвах ревними, в горі терпеливими, а в надії веселими.

Благословення Господнє на вас, Його благодаттю і чоловіколюбством завжди, нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.
Христос серед нас!